PARLAMENT EUROPEJSKI 2014 - 2019

*Dokument z posiedzenia*

16.7.2014

B8-0010/2014 }
B8-0012/2014 }
B8-0014/2014 }
B8-0017/2014 }
B8-0018/2014 }
B8-0022/2014 } RC1

# WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
ECR (B8-0010/2014)
PPE (B8-0012/2014)
ALDE (B8-0014/2014)
Verts/ALE (B8-0017/2014)
S&D (B8-0018/2014)
GUE/NGL (B8-0022/2014)

w sprawie Sudanu – sprawa Meriam Yahii Ibrahim
2014/2727 (RSP)

**Cristian Dan Preda, Tunne Kelam, Bogdan Brunon Wenta, Mariya Gabriel, Jarosław Leszek Wałęsa, Seán Kelly, Petri Sarvamaa, Monica Luisa Macovei, Michèle Alliot-Marie, Philippe Juvin, Pavel Svoboda, Jaromír Štětina, László Tőkés, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Andrej Plenković, Davor Ivo Stier, Franck Proust, Andrzej Grzyb, Joachim Zeller, Lars Adaktusson**
w imieniu grupy PPE
**Josef Weidenholzer, Victor Boştinaru, Linda McAvan, Ana Gomes, Richard Howitt, Marc Tarabella, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Liisa Jaakonsaari, Corina Crețu, Luigi Morgano, Pier Antonio Panzeri, Silvia**

**Costa**
w imieniu grupy S&D
**Charles Tannock, Jana Žitňanská, Beatrix von Storch, Peter van Dalen**
w imieniu grupy ECR
**Marietje Schaake, Ivo Vajgl, Alexander Graf Lambsdorff, Louis Michel, Petras Auštrevičius, Petr Ježek, Marielle de Sarnez, Izaskun Bilbao Barandica, Charles Goerens, Ramon Tremosa i Balcells, Johannes Cornelis van Baalen, Javier Nart**
w imieniu grupy ALDE
**Marie-Christine Vergiat, Pablo Iglesias, Pablo Echenique Robba, Carlos Jiménez Villarejo, Lola Sánchez Caldentey, Tere Rodriguez-Rubio Vázquez, Dennis de Jong**
w imieniu grupy GUE/NGL
**Judith Sargentini, Barbara Lochbihler, Heidi Hautala, Bart Staes, Ernest Urtasun, Ulrike Lunacek**
w imieniu grupy Verts/ALE

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Sudanu – sprawa Meriam Yahii Ibrahim 2014/2727 (RSP)**

*Parlament Europejski,*

– uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczącego Komisji, przewodniczącego Rady Europejskiej i przewodniczącego Parlamentu oraz uczestników posiedzenia wysokiego szczebla z przywódcami religijnymi z dnia 10 czerwca 2014 r.,

– uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie wyroków śmierci wydanych za apostazję w Sudanie,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r. oraz deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania,

– uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,

– uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,

– uwzględniając drugi przegląd umowy z Kotonu w 2010 r.,

– uwzględniając wytyczne UE w sprawie wolności religii lub przekonań z 2013 r.,

– uwzględniając pierwszy protokół do Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów o prawach kobiet w Afryce,

– uwzględniając Arabską kartę praw człowieka,

– uwzględniając prawa dzieci,

– uwzględniając art. 135 ust. 5 oraz art. 123 ust. 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że pod koniec 2013 r. Meriam Yahia Ibrahim (córka etiopskiej chrześcijanki i sudańskiego muzułmanina), która została wychowana jako chrześcijanka, została oskarżona o cudzołóstwo przez członków rodziny ze strony jej ojca, którzy zawiadomili władze o jej małżeństwie z chrześcijaninem; mając na uwadze, że w grudniu 2013 r. oskarżono ją również o apostazję;

B. mając na uwadze, że dnia 12 maja 2014 r. sąd pierwszej instancji wydał wyrok skazujący Meriam Ibrahim, która była wtedy w ósmym miesiącu ciąży, na karę stu batów za cudzołóstwo oraz na karę śmierci przez powieszenie za apostazję, równocześnie dając jej jednak trzy dni na wyrzeczenie się chrześcijaństwa; mając na uwadze, że Meriam Ibrahim została skazana na mocy islamskiego szariatu obowiązującego w Sudanie od 1983 r., który zakazuje przechodzenia na inną religię pod karą śmierci; mając na uwadze, że dnia 15 maja

2014 r. wyrok został potwierdzony, ponieważ Meriam Ibrahim nie zdecydowała się przejść na islam;

C. mając na uwadze, że dnia 27 maja 2014 r. Meriam Ibrahim urodziła w więzieniu córkę Mayę; mając na uwadze, że – według doniesień – podczas porodu nogi Meriam Ibrahim były skute kajdanami i łańcuchami, co narażało na poważne niebezpieczeństwo zdrowie matki i dziecka; mając na uwadze, że jest to rażący przypadek pogwałcenia praw kobiet i dzieci;

D. mając na uwadze, że dnia 5 maja 2014 r. udało się przekazać sprawę Meriam Ibrahim do sądu apelacyjnego;

E. mając na uwadze, że dnia 23 czerwca 2014 r. Meriam Ibrahim została zwolniona z więzienia dla kobiet w Omdurman, po tym jak sąd apelacyjny uznał, że nie jest winna obu zarzucanych jej czynów, została jednak ponownie aresztowana na lotnisku w Chartumie, kiedy wraz z rodziną usiłowała wyjechać do USA, pod zarzutem rzekomej próby opuszczenia kraju na podstawie sfałszowanych dokumentów podróżnych wystawionych przez ambasadę Sudanu Południowego w Chartumie;

F. mając na uwadze, że dnia 26 czerwca 2014 r. Meriam Ibrahim została ponownie zwolniona i wraz z rodziną znalazła schronienie w ambasadzie Stanów Zjednoczonych oraz że obecnie toczą się negocjacje, których celem jest umożliwienie jej wyjazdu z Sudanu, gdzie muzułmańscy ekstremiści grożą jej śmiercią;

G. mając na uwadze, że wolność myśli, przekonań i religii jest powszechnym prawem człowieka, które należy chronić wszędzie i w przypadku wszystkich osób; mając na uwadze, że Sudan ratyfikował odnośne konwencje ONZ i Unii Afrykańskiej, nakładające na ten kraj międzynarodowe zobowiązanie do obrony i propagowania wolności religii i przekonań, które obejmuje prawo do przyjęcia, zmiany lub porzucenia religii lub przekonań z własnej woli;

H. mając na uwadze, że ratyfikowana przez Republikę Sudanu Afrykańska karta praw człowieka i ludów obejmuje prawo do życia oraz zakaz tortur i okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego karania i traktowania, jednakże za niektóre przestępstwa kryminalne w tym kraju nadal stosuje się karę śmierci, chłostę, obcinanie członków i inne kary cielesne;

I. mając na uwadze, że władze sudańskie postępują w sposób nieproporcjonalny, skazując kobiety i dziewczęta za niejasno zdefiniowane przestępstwa polegające na prywatnych, osobistych decyzjach, które nigdy nie powinny być uznane za niezgodne z prawem; mając także na uwadze, że kobiety często doświadczają niewspółmiernie okrutnych kar, takich jak chłosta, które naruszają ich prawo do godności, prywatności i równości;

J. mając na uwadze, że Sudan przystąpił do Arabskiej karty praw człowieka, której art. 27 stanowi, że wyznawcy wszystkich religii mają prawo do praktykowania swojej wiary;

K. mając na uwadze, że Republika Sudanu jest związana zawartą w umowie z Kotonu[1] klauzulą

[1] Umowa o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisana w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.

dotyczącą praw człowieka oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych[1];

L. mając na uwadze, że mimo deklaracji o dialogu narodowym, wydanej przez prezydenta Omara al-Bashira w styczniu 2014 r., uwięzienie i nieludzkie traktowanie Meriam Ibrahim jest znamienne dla niepokojącego zjawiska, jakim jest zwalczanie przez władze sudańskie mniejszości, obrońców praw człowieka, protestujących studentów, dziennikarzy, przeciwników politycznych i organizacji praw człowieka, szczególnie tych, które propagują prawa kobiet i upodmiotowienie młodzieży;

1. potępia nieuzasadnione pozbawienie wolności Meriam Ibrahim; wzywa sudański rząd, by uchylił wszystkie przepisy dyskryminujące ze względu na płeć lub religię oraz chronił tożsamość religijną grup mniejszościowych;

2. podkreśla, że poród w warunkach skucia łańcuchami i fizycznego skrępowania jest dla ciężarnej kobiety poniżający i nieludzki; wzywa władze sudańskie do zagwarantowania, że wszystkie ciężarne i rodzące kobiety przebywające w więzieniu otrzymają odpowiednią opiekę medyczną zapewniającą bezpieczeństwo zarówno matce, jak i noworodkowi;

3. przypomina, że wolność religii, sumienia i przekonań jest powszechnym prawem człowieka, które należy chronić wszędzie i w przypadku wszystkich osób; zdecydowanie potępia wszelkie formy przemocy i zastraszania, które podważają prawo do wyznawania lub niewyznawania, lub też do przyjmowania dowolnie wybranej religii, w tym stosowanie gróźb, siły fizycznej lub kar, aby zmusić osoby wierzące lub niewierzące do wyrzeczenia się własnej religii lub do nawrócenia; podkreśla, że cudzołóstwo i apostazja są uczynkami, których w ogóle nie powinno się uznawać za przestępstwa;

4. przypomina, że Sudan ratyfikował odnośne konwencje ONZ i Unii Afrykańskiej, nakładające na ten kraj międzynarodowe zobowiązanie do obrony i propagowania wolności religii i przekonań, które obejmuje prawo do przyjęcia, zmiany lub porzucenia religii lub przekonań z własnej woli;

5. domaga się, aby rząd sudański – zgodnie z uniwersalnymi prawami człowieka – uchylił wszelkie przepisy, które karzą lub dyskryminują jednostki za ich przekonania religijne lub zmianę ich religii lub przekonań, lub też za nakłanianie innych do zmiany ich religii lub przekonań, zwłaszcza jeśli przypadki apostazji, heterodoksji lub nawrócenia są karane śmiercią;

6. podkreśla, że takie przepisy są niezgodne z tymczasową konstytucją Sudanu z 2005 r., Powszechną deklaracją praw człowieka oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych, a także wzywa Sudan do ratyfikacji Drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci[2];

[1] Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 2200A (XXI) z dnia 16 grudnia 1966 r.
[2] Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 44/128 z dnia 15 grudnia 1989 r.

7. wzywa Sudan do wydania natychmiastowego moratorium na wszystkie egzekucje z myślą o zniesieniu kary śmierci i wszelkich form kar cielesnych;

8. z zaniepokojeniem odnotowuje ciągłe i częste naruszenia praw kobiet w Sudanie, dokonywane zwłaszcza na podstawie art. 152 sudańskiego kodeksu karnego; wzywa władze sudańskie do szybkiego podpisania i ratyfikowania Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;

9. z zaniepokojeniem zauważa, że bezkarność sprawców poważnych naruszeń praw człowieka w dalszym ciągu jest powszechnym i istotnym problemem w Sudanie, tak jak w przypadku konfliktu w Darfurze, kiedy władze nie ścigały sprawców ogromnej większości popełnionych przestępstw, w tym z użyciem przemocy seksualnej; wzywa rząd sudański, aby przeprowadził dochodzenie i ścigał sprawców naruszeń praw człowieka, w tym zabójstw, tortur i maltretowania więźniów, a także gwałtów i innych form przemocy seksualnej;

10. zdecydowanie opowiada się za ścisłym rozdzieleniem religii lub przekonań od państwa, co skutkuje odrzuceniem jakiejkolwiek ingerencji religii w funkcjonowanie rządu, a także brakiem dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania;

11. wzywa rząd Sudanu do przystąpienia do pierwszego protokołu do Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów o prawach kobiet w Afryce oraz do protokołu Trybunału Sprawiedliwości Unii Afrykańskiej, przyjętych w Maputo w Mozambiku w dniu 11 lipca 2003 r.;

12. wzywa rząd Sudanu, aby przy wsparciu społeczności międzynarodowej przeprowadził pilne reformy prawne w celu ochrony podstawowych praw człowieka i wolności, zapewnienia ochrony praw człowieka każdej jednostki oraz w szczególności przeciwdziałania dyskryminacji kobiet, mniejszości i najbardziej narażonych grup;

13. wyraża swoje poparcie dla wysiłków zmierzających do osiągnięcia w drodze negocjacji kompleksowego rozwiązania sytuacji w Sudanie, a także wspiera dążenia społeczeństwa obywatelskiego i partii opozycyjnych do promowania procesu pokojowego;

14. wzywa UE, aby podczas kolejnego posiedzenia Rady Praw Człowieka we wrześniu 2014 r. zdecydowanie nalegała na przyjęcie stanowczej rezolucji w sprawie Sudanu ., aby poruszyć temat poważnych i powszechnych naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w tym kraju;

15. zwraca się do swojego przewodniczącego o przekazanie niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, rządowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu.